

1

Ξέρεις ποῦ σ' ἔσυρε ἡ ἀγάπη σου,
Δυστυχημένη;
Σ' ἔσυρε μέσ' στὰ τάρταρα
Ποῦ ἥλιος δὲ βγαίνει.

Ἐκεῖ εἶνε τέτιο πλάνεμα
Καὶ νύχτα τόση,
Ποῦ θὰ σὲ ζώση, ἀγάπη μου,
Καὶ θὰ σὲ λυώση!

✽

Ξέρεις ποῦ σ' ἔσυρε ἡ ἀγάπη σου
Δυστυχημένη;
Σὲ μιὰ ψυχὴ τρεμόσβουστη
Καὶ κολασμένη!

2

Δὲ θέλω ὁ πόνος, ἢ ὁ καιρὸς
Νὰ σὲ μαράνη;
Στὴ φλογισμένη μου ἀγκαλιὰ
Γῦρε καὶ φτάνει.

Τὰ κάλλη σου τὰ δλόδροσα
Καὶ τὰ παρθένα
Θὰ πέσουν μὲ τὴ νιότη μου
Σαβανωμένα.

✽

Κ' ἐκεῖνα ποῦ ὀνειρεύεσαι,
Τὰ στέφανά μας,
Θὰ γίνουν καὶ τοῦ γάμου μας
Καὶ νεκρικά μας!

3

Τί θόλωσαν τὰ μάτια σου;
Πρόσμεν' ἀκόμα
Ἔχεις καιρὸ γιὰ κλάψιμο
Στὸ μαῦρο στρώμα.

Στὸ νυχτομεροπάλεμα,
Μόλις χαράζει,
Θὰ ξεψυχᾷ κ' ἡ ἀγάπη μας
Καὶ θὰ στενάζη.

✽

Μέσ' σταύγινὰ φιλήματα
Ποῦ θὰ σοῦ δίνω,
Θὰ πνίγεσαι στὰ δάκρυα
Κ' ἐγὼ θὰ σβύνω.

4

Κάπου μιὰ πικροθάλασσα
 Κλαίει και γελάει
 Κ' ἀναστενάζει ἀπόβαθα
 Και τραγουδάει.

Κ' ἀλλοίμονο και τρισαλλοί
 Σ' ὅποιον περνάει!
 Στὰ κύματά της λούζεται
 Ἡ Λορελάη.

✽

Μέσα μου πικροθάλασσα
 Φυσομανάει
 Κ' εἶνε ἡ ψυχὴ μου ἡ Μάγισσα
 Ποῦ σὲ ζητάει!

5

Φέρε στὸ φῶς ἀντικρινὰ
 Τὴν ὀμορφιά σου
 Κ' ἀνοῦν τὰ ρόδα τὰ στερνὰ
 Στὰ μάγουλά σου.

Ἀπόψε ἡ ἄσβεστη φωτιὰ
 Ποῦ θὰ μᾶς κάψει,
 Τὰ ρόδα σου — φτωχὴ καρδιά —
 Θὰ πρωτανάψει.

✽

Φέρε στὸ φῶς ἀντικρινὰ
 Τὴν ὀμορφιά σου,
 Νωπὰ νὰ μᾶσω τὰ στερνὰ
 Ροδόφυλλά σου.

6

Ἔλα μὲ τὰ δαχτύλια σου
 Νὰ μὲ μεθύσης μὲ ἤχους
 Καὶ σὺ τὴν ἀρμονία τους
 Θὰ πιῆς σὲ θεῖους στίχους.

Σὲ στίχους ποῦ θὰ κλείσουνε
 Τὰμίλητο τραγουδί,
 Γλυκύτεροι ἀπὸ εὐωδιὰ
 Λεπτότεροι ἀπὸ χνουδι,

✽

Βαθύτεροι ἀπὸ στεναγμό,
 Πικρότεροι ἀπὸ κλάμμα
 Σὲ στίχους ποῦ θὰ πάρουμε
 Στὸ μνημα ἀντάμα!

7

Λῦσε τὰ ὀλόχρυσα μαλλιὰ
 Καὶ σκόρπισέ τα πλῆθος
 Ἀπάνω στὸ ἀξανάσατο,
 Τριανταφυλλένιο, στήθος.

Σβῦσε τὰ φῶτα ὀλόγυρα
 Καὶ μέσ' στή μέση στάσου,
 Σφόγγισε κ' ἀπ' τὰ μάτια σου
 Τὰ θολοδάχρυσά σου.

✽

Νὰ λησμονήσω ἀπάντεχα
 Τὴ νύχτα και τὴ μέρα,
 Μέσα στὸ φῶς τὸ ἀπόκοσμο
 Ποῦ θὰ χυθῆ ἐδῶ πέρα!

Με τή λευκή νυφιάτικη
Στολή στολίσου
Και τὸ στεφάνι φόρεσε
Στὴν κεφαλή σου.

8

Κ' ἐδὼ πῶνε ὅλα ὀλόφωτα
Κι' ἄνθοστρωμένα,
Πέσε με μᾶτια σφαλιστά,
Με χέρια σταυρωμένα,

✽

Γονατισμένος δίπλα σου
Μ' ὄση ψυχὴ μοῦ μένει
Νὰ κλαίω τὴν ὀμορφάδα σου
Τὴν πεθαμένη.

9

Βλέπεις μιὰ σῦδεντρη Ἐκκλησιά
Πέρα ποῦ ἀσπρίζει;
Με τὸ πικρό της σήμαντρο
Μόλις ἡ αὐγὴ ροδίζει;

✽

Προσκυνητάδες προσκαλεῖ,
Προσκυνητάδες κράζει,
Και δῶρα ἔχει στὴ θύρα της
Και τὰ μοιράζει.

Και δίνει σ' ἄλλους μάρμαρα,
Σ' ἄλλους σταυροὺς ἀφίνει,
Και σ' ἄλλους ἀπολίθαρα
Γιὰ Λεημοσύνη!

10

Στὰ κοιμητήρια κάποτε
Ποῦ τὸ σκοτάδι βράζει,
Κάποιο βαθὺ μυστήριο
Τὰ δέντρα ἀναταράζει.

✽

Και τρίζουνε τὰ μνήματα
Σιγὰ σιγὰ κ' ἀνάρια
Κ' ἀναστενάζουν οἱ ἄνθοι
Και τρέμουν τὰ χορτάρια.

Και τὸ φεγγάρι βγαίνοντας
Λαχταρισμένο στέκει,
Και δείχνει ἐδὼ φαντάσματα
Και σκέλεθρα παρέκει!

11

Κέμας, ὦ χιλιεπὸθητη!,
— ὦ τὸ πικρό σου κλάμα! —
Τὸ φεγγαράκι τὸ χλωμὸ
Θὰ μᾶς φωτίσει ἀντάμα.

✽

Φαντάσματα καὶ σκέλεθρα
Στὰ χορτάρια χάμου.
Μ' ἀπὸ τὰ πλούσια ἀπόδειπνα
Τοῦ μουσικοῦ μας γάμου,

Δὲ θᾶξει μείνει τίποτε
— ὦ σφοδρά μας! —
Ν' ἀναταράξη ἡδονικὰ
Τὰ κόκκαλά μας!

12

Εἶσαι ὠραία· στήν ὄψη σου
 Ροδόκρινα τρεμίζουν·
 Στὰ ὀλόχρυσά σου τὰ μαλλιά,
 Χίλιοι ἥλιοι ἀντιφεγγίζουν...

Μαρμάρου ἀφρός τὰ κάλλη σου
 Μαῦρα μαργαριτάρια
 Τὰ μάτια σου, ποῦ τὰ κρατοῦν
 Κατάμαυρα δοξάρια.

✱

Καὶ σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαπῶ,
 Ποῦ τρέμει ὁ νοῦς μου ἀκόμα,
 Νὰ μὴ σὲ πάρουν αὐριο
 Κ' ἀπὸ τὸ χῶμα!

(Ἰανουάριος 1899)

M. A. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

✱ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: ΣΑΠΦΩ ΚΑΙ ΒΑΡΤΖΑΣ ΕΝ ΤΩ, ΚΗΠΩ, ✱

“Η Διγυπτία Βασιλόπαις”. Σκηνή ἐκ τοῦ Μεθυστολήματος τοῦ Ἑβραῶς, ἐνός ἐκ τῶν δημοτικωτάτων συγχρόνων Γερμανῶν μεθυστολογῶν, θανόντος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.